

OBITUARI

S'apaga el talent i la veu greu d'Àngels Poch

L'actriu, popular gràcies a 'Estació d'enllaç' i amb una intensa carrera teatral, mor als 66 anys

LAURA SERRA
BARCELONA

A Àngels Poch no li agradava fer glòries tota sola. El privilegi que s'atorga a les actrius principals, la salutació en solitari, no era al que aspirava. S'havia format al teatre independent i mai havia perdut la passió, el compromís per l'ofici, la responsabilitat, el rigor i l'esperit de companyia. Ahir al matí, l'actriu va deixar encara més òrfena la família del teatre català. Àngels Poch va morir als 66 anys víctima d'un càncer que li va ser diagnosticat fa dos anys, quan va interpretar la seva última obra al teatre, l'obra *No parlis amb estranys* d'Helena Tornero.

Àngels Poch (Terrassa, 1948) es va forjar a la terrassenca El Globus, embrió del Centre Dramàtic del Vallès, on també va treballar. "Era una companyia més que amateur, era com el Lliure de Terrassa", recordava Sergi Belbel. El director Pau Monterde i companyia hi muntaven obres brechtianes com *El casament dels petitburgesos* o *Tafalitats*, textos de Karl Valentin adaptats per Feliu Formosa. "Tinc records de la meua joventut d'ella fent teatre", afegia. Per això quan Belbel va començar a treballar a Barcelona va fitxar la gran actriu de Terrassa per protagonitzar *Desig* de Benet i Jornet (1991). Al càsting hi va coincidir amb un altre actor, com ella, de veu greu i dicció impecable, Lluís Soler, amb qui després va coincidir sovint a escena, i que ahir la recordava com una "molt bona actriu, molt tranquil·la, gens altisonant i bona companya", característiques que tots els seus companys repetien. "Al seu costat estaves content", resumia.

Tant a *Desig* com a *La corona d'espines* de Josep M. de Sagarra, que va dirigir Ariel García Valdés al Romea (1994) –un clàssic que la va marcar per l'impacte que tenia en el públic el seu monòleg–, Poch va treballar al costat d'un actor amb qui acabaria passant als annals de la televisió, Josep Maria Pou. Amb ell va formar un dels primers matrimonis mítics de la ficció catalana: els propietaris del bar d'*Estació d'enllaç*.

Àngels Poch va interpretar l'últim paper a *No parlis amb estranys (fragments de memòria)* l'abril del 2013. DAVID RUANO

La Teresa la va llançar a la popularitat (1994-1999), però el gran públic també la recordarà en rols protagonistes de *La memòria dels Cargols*, *Temps de silenci* i *Porca Misèria*.

Discreta, generosa, intel·ligent

Malgrat el vessant popular que li va donar la televisió, Àngels Poch mai va tenir vocació de diva. Al contrari. "Ella pretenia servir a la funció. Venia d'un teatre de companyia i s'implicava molt amb el que feia. Defensava els segons personatges a mort. Els papers desagraïts fins i tot li agradaven", deia Belbel citant *Dis-sabte, diumenge i dilluns* (2002). "Era poc complicada, discreta, no tenia ínfulas i orgulls estranys. I alhora era exigent i rigorosa", afegia Joan Lluís Bozzo, de Dagoll Dagom.

Joel Joan encara reviu "l'impacte" de veure-la recitar a *La corona d'espines*, on ell també actuava: "Tenia una declamació espectacular, una força, una presència escènica. Es posava a primera línia de prosceni mirant a l'infinit i no que-

Ofici
És l'actriu que més obres ha estrenat al TNC, on va formar la seva última 'família'

dava pedant". Joel Joan també va pensar en ella quan va començar a produir televisió i cine (*Fènix II.23* va ser un dels últims i comptats papers que va tenir Poch a la pantalla gran). "Era una actriu molt dotada, amb una gran intel·ligència escènica, es feia el paper seu i li donava veritat. Feia comprensible qualsevol cosa que sortís de la seva boca. Era una actriuassa", deia Joel Joan. Sòbria, dúctil, honesta.

Joan Ollé va ser un dels directors amb qui més sovint va treballar (en una desena d'espectacles d'autors universals, com Camus, Racine i Txèkhov, o clàssics catalans, com Joan Maragall i Salvador Espriu), juntament amb Sergi Belbel (*L'estiuig, Primera planta, Morir*) i Oriol Broggi (*Passat el riu, Enric V, Primera història d'Esther*), entre d'altres. Broggi agraià sobretot que Poch l'hagués ajudat a ser millor director "amb el carinyo d'un fill adoptat": "Era forta, bona, tranquil·la, il·lusionada per la feina". De la mateixa manera que va

posar-se a les ordres d'un jove Broggi al *Tartuf* de Molière (2000), també ho va fer de Pau Miró, Jordi Faura o Pau Carrió. De fet, va acabar la carrera dins d'una companyia i una companyia jove, la T6 del Teatre Nacional, on va interpretar una desena de muntatges de joves dramaturgs catalans.

Van ser quatre anys en els quals es va convertir en l'actriu que més obres ha estrenat al TNC –l'actor és Jordi Banacolocha– i hi va formar una família. "Com a actriu, a escena t'ho donava tot –assegurava una altra T6, Anna Moliner–. Era intuïtiva però sense mètodes estranys. Disfrutava del teatre i en defensava la importància. Però sobretot com a persona era generosa, humil i propera. Em voldria assemblar a ella en tots els sentits". El seu enterrament serà avui (15 h) al Tanatori de Terrassa. Un altre dia de dol per al teatre català, que en poc més d'un any ha perdut quatre grans actrius en actiu: Anna Lizaran, Mercè Anglès, Rosa Novell i, ara, Àngels Poch. —

Una excel·lent dona normal

SANTI FONDEVILA
CRÍTIC TEATRAL

M'agradava Àngels Poch perquè tenia l'aspecte d'una dona normal. Tant de jove com de gran. Una actriu de dicció clara que podia ficar-se a la pell de tants i tants personatges i fer-los sempre creïbles. Amb naturalitat. Al capdavant són les dones normals les que pateixen, que

s'alegren, que escridassen, que entristeixen, que es desconcerten. I són les que solen acompanyar les grans protagonistes ja sigui en obres de Pinter, Sagarra, Bernhard o Eduardo De Filippo, en les quals l'actriu va treballar.

A més, Àngels Poch tenia una indubtable vis còmica que feia servir quan era oportú i que va brillar a les sèries de televisió com *Porca Misèria*, *La memòria dels Cargols* i *Estació d'enllaç*. I no perquè fos

Solvent
Belbel la va avalar perquè amb ella tenia garantit el resultat

graciosa ni perquè expliqués acudits, sinó per les inflexions en la manera de parlar, pel domini del to, per les expressions que dibuixava al seu rostre.

La recordo a *Desig*, de Josep Maria Benet i Jornet (1991), tot parlant amb Imma Colomer. A *El dinar*, de Bernhard, dirigit per Calixto Bieito. També al monòleg de la minyona a *La corona d'espines*, de Sagarra, amb el qual és ficava el públic a la butxaca. Però, sobretot, a les moltes co-

mèdies sota la direcció de Sergi Belbel començant per *Desig* i *Morir* i acabant a *Primera plana* i *Dissabte, diumenge i dilluns*. Belbel va ser el seu avalador professional més fidel perquè sabia que, amb ella, tenia garantit el resultat en la mesura que un paper secundari pot aguantar els moments més delicats d'una funció.

Gran actriu de teatre a qui la fama, com sol passar, li va arribar a la televisió. Com ens va fer riure! Gràcies. Moltes gràcies. —